रोमिणः पत्रं

I ईश्वरो निजपुत्रमधि यं सुसंवादं भविष्यद्वादिभि र्धर्म्मग्रन्थे
प्रतिश्रुतवान् तं सुसंवादं प्रचारयितुं पृथक्कृत आहूतः
प्रेरितश्च प्रभो र्यीशुख्रीष्टस्य सेवको यः पौलः
II स रोमानगरस्थान् ईश्वरप्रियान् आहूतांश्च पवित्रलोकान्
प्रति पत्रं लिखति।
III अस्माकं स प्रभु र्यीशुः ख्रीष्टः शारीरिकसम्बन्धेन दायूदो
वंशोद्भवः
IV पवित्रस्यात्मनः सम्बन्धेन चेश्वरस्य प्रभाववान् पुत्र
इति श्मशानात् तस्योत्थानेन प्रतिपन्नं।
V अपरं येषां मध्ये यीशुना ख्रीष्टेन यूयमप्याहूतास्ते
ऽन्यदेशीयलोकास्तस्य नाम्नि विश्वस्य निदेशग्राहिणो यथा
भवन्ति
VI तदभिप्रायेण वयं तस्माद् अनुग्रहं प्रेरितत्वपदञ्च
प्राप्ताः।
VII तातेनास्माकम् ईश्वरेण प्रभुणा यीशुख्रीष्टेन च
युष्मभ्यम् अनुग्रहः शान्तिश्च प्रदीयेतां।
VIII प्रथमतः सर्व्वस्मिन् जगति युष्माकं विश्वासस्य
प्रकाशितत्वाद् अहं युष्माकं सर्व्वेषां निमित्तं यीशुख्रीष्टस्य
नाम गृह्लन् ईश्वरस्य धन्यवादं करोमि।
IX अपरम् ईश्वरस्य प्रसादाद् बहुकालात् परं साम्प्रतं युष्माकं
समीपं यातुं कथमपि यत् सुयोगं प्राप्नोमि, एतदर्थं निरन्तरं
नामान्युच्चारयन् निजासु सर्व्वप्रार्थनासु सर्व्वदा निवेदयामि,
X एतस्मिन् यमहं तत्पुत्रीयसुसंवादप्रचारणेन मनसा
परिचरामि स ईश्वरो मम साक्षी विद्यते।

XI यतो युष्माकं मम च विश्वासेन वयम् उभये यथा
शान्तियुक्ता भवाम इति कारणाद्

XII युष्माकं स्थैर्य्यकरणार्थं युष्मभ्यं किञ्चित्परमार्थदानदानाय
युष्मान् साक्षात् कर्त्तुं मदीया वाञ्छा।

XIII हे भ्रातृगण भिन्नदेशीयलोकानां मध्ये यद्वत् तद्वद् युष्माकं
मध्येपि यथा फलं भुञ्जे तदभिप्रायेण मुहुर्मुहु र्युष्माकं समीपं
गन्तुम् उद्यतोऽहं किन्तु यावद् अद्य तस्मिन् गमने मम विघ्नो
जात इति यूयं यद् अज्ञातास्तिष्ठथ तदहम् उचितं न बुध्ये।

XIV अहं सभ्यासभ्यानां विद्वदविद्वताञ्च सर्व्वेषाम् ऋणी विद्ये।

XV अतएव रोमानिवासिनां युष्माकं समीपेऽपि यथाशक्ति
सुसंवादं प्रचारयितुम् अहम् उद्यतोस्मि।

XVI यतः ख्रीष्टस्य सुसंवादो मम लज्जास्पदं नहि स
ईश्वरस्य शक्तिस्वरूपः सन् आ यिहूदीयेभ्यो ऽन्यजातीयान्
यावत् सर्व्वजातीयानां मध्ये यः कश्चिद् तत्र विश्वसिति तस्यैव
त्राणं जनयति।

XVII यतः प्रत्ययस्य समपरिमाणम् ईश्वरदत्तं पुण्यं
तत्सुसंवादे प्रकाशते। तदधि धर्म्मपुस्तकेपि लिखितमिदं
"पुण्यवान् जनो विश्वासेन जीविष्यति"।

XVIII अतएव ये मानवाः पापकर्म्मणा सत्यतां रुन्धन्ति तेषां
सर्व्वस्य दुराचरणस्याधर्म्मस्य च विरुद्धं स्वर्गाद् ईश्वरस्य कोपः
प्रकाशते।

XIX यत ईश्वरमधि यद्यद् ज्ञेयं तद् ईश्वरः स्वयं तान् प्रति
प्रकाशितवान् तस्मात् तेषाम् अगोचरं नहि।

XX फलतस्तस्यानन्तशक्तीश्वरत्वादीन्यदृश्यान्यपि
सृष्टिकालम् आरभ्य कर्म्मसु प्रकाशमानानि दृश्यन्ते तस्मात्
तेषां दोषप्रक्षालनस्य पन्था नास्ति।

XXI अपरम् ईश्वरं ज्ञात्वापि ते तम् ईश्वरज्ञानेन नादि्रयन्त कृतज्ञा वा न जाताः; तस्मात् तेषां सर्व्वे तर्का विफलीभूताः, अपरञ्च तेषां विवेकशून्यानि मनांसि तिमिरे मग्नानि।

XXII ते स्वान् ज्ञानिनो ज्ञात्वा ज्ञानहीना अभवन्

XXIII अनश्वरस्येश्वरस्य गौरवं विहाय नश्वरमनुष्यपशुपक्षयुरोगामिप्रभृतेराकृतिविशिष्टप्रतिमास्तैराशि्रताः।

XXIV इत्थं त ईश्वरस्य सत्यतां विहाय मृषामतम् आशि्रतवन्तः सच्चिदानन्दं सृष्टिकर्त्तारं त्यक्त्वा सृष्टवस्तुनः पूजां सेवाञ्च कृतवन्तः;

XXV इति हेतोरीश्वरस्तान् कुकि्रयायां समर्प्य निजनिजकुचिन्ताभिलाषाभ्यां स्वं स्वं शरीरं परस्परम् अपमानितं कर्त्तुम् अददात्।

XXVI ईश्वरेण तेषु क्वभिलाषे समर्पितेषु तेषां योषितः स्वाभाविकाचरणम् अपहाय विपरीतकृत्ये प्रावर्त्तन्त;

XXVII तथा पुरुषा अपि स्वाभाविकयोषित्सङ्गमं विहाय परस्परं कामकृशानुना दग्धाः सन्तः पुमांसः पुंभिः साकं कुकृत्ये समासज्य निजनिजभ्रान्तेः समुचितं फलम् अलभन्त।

XXVIII ते स्वेषां मनःस्वीश्वराय स्थानं दातुम् अनिच्छुकास्ततो हेतोरीश्वरस्तान् प्रति दुष्टमनस्कत्वम् अविहितकि्रयत्वञ्च दत्तवान्।

XXIX अतएव ते सर्व्वे ऽन्यायो व्यभिचारो दुष्टत्वं लोभो जिघांसा ईर्ष्या वधो विवादश्चातुरी कुमतिरित्यादिभि र्दुष्कर्म्मभिः परिपूर्णाः सन्तः

XXX कर्णेजपा अपवादिन ईश्वरद्वेषका हिंसका अहङ्कारिण आत्मश्लाघिनः कुकर्म्मोत्पादकाः पित्रोराज्ञालङ्घका

XXXI अविचारका नियमलङ्घिनः स्नेहरहिता अतिद्वेषिणो निर्दयाश्च जाताः।

XXXII ये जना एतादृशं कर्म्म कुर्व्वन्ति तएव मृतियोग्या ईश्वरस्य विचारमीदृशं ज्ञात्वापि त एतादृशं कर्म्म स्वयं कुर्व्वन्ति केवलमिति नहि किन्तु तादृशकर्म्मकारिषु लोकेष्वपि प्रीयन्ते।

II

I हे परदूषक मनुष्य यः कश्चन त्वं भवसि तवोत्तरदानाय पन्था नास्ति यतो यस्मात् कर्म्मणः परस्त्वया दूष्यते तस्मात् त्वमपि दूष्यसे, यतस्तं दूषयन्नपि त्वं तद्वद् आचरसि।

II किन्त्वेतादृगाचारिभ्यो यं दण्डम् ईश्वरो निश्चिनोति स यथार्थ इति वयं जानीमः।

III अतएव हे मानुष त्वं यादृगाचारिणो दूषयसि स्वयं यदि तादृगाचरसि तर्हि त्वम् ईश्वरदण्डात् पलायितुं शक्षयसीति किं बुध्यसे?

IV अपरं तव मनसः परिवर्त्तनं कर्त्तुम् इश्वरस्यानुग्रहो भवति तन्न बुद्ध्वा त्वं किं तदीयानुग्रहक्षमाचिरसहिष्णुत्वनिधिं तुच्छीकरोषि?

V तथा स्वान्तःकरणस्य कठोरत्वात् खेदराहित्याच्चेश्वरस्य न्याय्यविचारप्रकाशनस्य क्रोधस्य च दिनं यावत् किं स्वार्थं कोपं सञ्चिनोषि?

VI किन्तु स एकैकमनुजाय तत्कर्म्मानुसारेण प्रतिफलं दास्यति;

VII वस्तुतस्तु ये जना धैर्य्यं धृत्वा सत्कर्म्म कुर्व्वन्तो महिमा सत्कारोऽमरत्वञ्चैतानि मृगयन्ते तेभ्योऽनन्तायु र्दास्यति।

VIII अपरं ये जनाः सत्यधर्म्मम् अगृहीत्वा विपरीतधर्म्मम् गृह्लन्ति तादृशा विरोधिजनाः कोपं क्रोधञ्च भोक्षयन्ते।

IX आ यिहूदिनोऽन्यदेशिनः पर्य्यन्तं यावन्तः कुकर्म्मकारिणः प्राणिनः सन्ति ते सर्व्वे दुःखं यातनाञ्च गमिष्यन्ति;

X किन्तु आ यिहूदिनो भिन्नदेशिपर्य्यन्ता यावन्तः
सत्कर्म्मकारिणो लोकाः सन्ति तान् प्रति महिमा सत्कारः
शान्तिश्च भविष्यन्ति।
XI ईश्वरस्य विचारे पक्षपातो नास्ति।
XII अलब्धव्यवस्थाशास्त्रै र्यैः पापानि कृतानि
व्यवस्थाशास्त्रालब्धत्वानुरूपस्तेषां विनाशो भविष्यति; किन्तु
लब्धव्यवस्थाशास्त्रा ये पापान्यकुर्व्वन् व्यवस्थानुसारादेव तेषां
विचारो भविष्यति।
XIII व्यवस्थाश्रोतार ईश्वरस्य समीपे निष्पापा भविष्यन्तीति
नहि किन्तु व्यवस्थाचारिण एव सपुण्या भविष्यन्ति।
XIV यतो ऽलब्धव्यवस्थाशास्त्रा भिन्नदेशीयलोका
यदि स्वभावतो व्यवस्थानुरूपान् आचारान् कुर्व्वन्ति
तर्ह्यलब्धशास्त्राः सन्तोऽपि ते स्वेषां व्यवस्थाशास्त्रमिव
स्वयमेव भवन्ति।
XV तेषां मनसि साक्षिस्वरूपे सति तेषां वितर्केषु च कदा
तान् दोषिणः कदा वा निर्दोषान् कृतवत्सु ते स्वान्तर्लिखितस्य
व्यवस्थाशास्त्रस्य प्रमाणं स्वयमेव ददति।
XVI यस्मिन् दिने मया प्रकाशितस्य सुसंवादस्यानुसाराद्
ईश्वरो यीशुख्रीष्टेन मानुषाणाम् अन्तःकरणानां गूढाभिप्रायान्
धृत्वा विचारयिष्यति तस्मिन् विचारदिने तत् प्रकाशिष्यते।
XVII पश्य त्वं स्वयं यिहूदीति विख्यातो व्यवस्थोपरि विश्वासं
करोषि,
XVIII ईश्वरमुद्दिश्य स्वं श्लाघसे, तथा व्यवस्थया शिक्षितो
भूत्वा तस्याभिमतं जानासि, सर्व्वासां कथानां सारं विविंक्षे,
XIX अपरं ज्ञानस्य सत्यतायाश्चाकरस्वरूपं शास्त्रं मम समीपे
विद्यत अतो ऽन्धलोकानां मार्गदर्शयिता
XX तिमिरस्थितलोकानां मध्ये दीप्तिस्वरूपोऽज्ञानलोकेभ्यो
ज्ञानदाता शिशूनां शिक्षयिताहमेवेति मन्यसे।

XXI परान् शिक्षयन् स्वयं स्वं किं न शिक्षयसि?
वस्तुतश्चौर्य्यनिषेधव्यवस्थां प्रचारयन् त्वं किं स्वयमेव
चोरयसि?
XXII तथा परदारगमनं प्रतिषेधन् स्वयं किं परदारान् गच्छसि?
तथा त्वं स्वयं प्रतिमाद्वेषी सन् किं मन्दिरस्य द्रव्याणि हरसि?
XXIII यस्त्वं व्यवस्थां श्लाघसे स त्वं किं व्यवस्थाम् अवमत्य
नेश्वरं सम्मन्यसे?
XXIV शास्त्रे यथा लिखति "भिन्नदेशिनां समीपे युष्माकं
दोषाद् ईश्वरस्य नाम्नो निन्दा भवति।"
XXV यदि व्यवस्थां पालयसि तर्हि तव त्वक्छेदक्रिया सफला
भवति; यति व्यवस्थां लङ्घसे तर्हि तव त्वक्छेदोऽत्वक्छेदो
भविष्यति।
XXVI यतो व्यवस्थाशास्त्रादिष्टधर्म्मकर्म्माचारी पुमान्
अत्वक्छेदी सन्नपि किं त्वक्छेदिनां मध्ये न गणयिष्यते?
XXVII किन्तु लब्धशास्त्रश्छिन्नत्वक् च त्वं
यदि व्यवस्थालङ्घनं करोषि तर्हि व्यवस्थापालकाः
स्वाभाविकाच्छिन्नत्वचो लोकास्त्वां किं न दूषयिष्यन्ति?
XXVIII तस्माद् यो बाह्ये यिहूदी स यिहूदी नहि तथाङ्गस्य
यस्त्वक्छेदः स त्वक्छेदो नहि;
XXIX किन्तु यो जन आन्तरिको यिहूदी स एव यिहूदी अपरञ्च
केवललिखितया व्यवस्थया न किन्तु मानसिको यस्त्वक्छेदो
यस्य च प्रशंसा मनुष्येभ्यो न भूत्वा ईश्वराद् भवति स एव
त्वक्छेदः।

III

I अपरञ्च यिहूदिनः किं श्रेष्ठत्वं? तथा त्वक्छेदस्य वा किं
फलं?
II सर्व्वथा बहूनि फलानि सन्ति, विशेषत ईश्वरस्य शास्त्रं
तेभ्योऽदीयत।

III कैश्चिद् अविश्वसने कृते तेषाम् अविश्वसनात् किम्
ईश्वरस्य विश्वास्यताया हानिरुत्पत्स्यते?
IV केनापि प्रकारेण नहि। यद्यपि सर्व्वे मनुष्या
मिथ्यावादिनस्तथापीश्वरः सत्यवादी। शास्त्रे यथा
लिखितमास्ते, अतस्त्वन्तु स्ववाक्येन निर्द्दोषो हि भविष्यसि।
विचारे चैव निष्पापो भविष्यसि न संशयः।
V अस्माकम् अन्यायेन यदीश्वरस्य न्यायः प्रकाशते तर्हि किं
वदिष्यामः? अहं मानुषाणां कथामिव कथां कथयामि, ईश्वरः
समुचितं दण्डं दत्त्वा किम् अन्यायी भविष्यति?
VI इत्थं न भवतु, तथा सतीश्वरः कथं जगतो विचारयिता
भविष्यति?
VII मम मिथ्यावाक्यवदनाद् यदीश्वरस्य सत्यत्वेन तस्य
महिमा वर्द्धते तर्हि कस्मादहं विचारेऽपराधित्वेन गण्यो भवामि?
VIII मङ्गलार्थं पापमपि करणीयमिति वाक्यं त्वया कुतो
नोच्यते? किन्तु यैरुच्यते ते नितान्तं दण्डस्य पात्राणि भवन्ति;
तथापि तद्वाक्यम् अस्माभिरप्युच्यत इत्यस्माकं ग्लानिं कुर्व्वन्तः
कियन्तो लोका वदन्ति।
IX अन्यलोकेभ्यो वयं किं श्रेष्ठाः? कदाचन नहि यतो
यिहूदिनो ऽन्यदेशिनश्च सर्व्वएव पापस्यायत्ता इत्यस्य प्रमाणं
वयं पूर्व्वम् अददाम।
X लिपि र्यथास्ते, नैकोपि धार्म्मिको जनः।
XI तथा ज्ञानीश्वरज्ञानी मानवः कोपि नास्ति हि।
XII विमार्गगामिनः सर्व्वे सर्व्वे दुष्कर्म्मकारिणः। एको जनोपि
नो तेषां साधुकर्म्म करोति च।
XIII तथा तेषान्तु वै कण्ठा अनावृतश्मशानवत्। स्तुतिवादं
प्रकुर्व्वन्ति जिह्वाभिस्ते तु केवलं। तेषामोष्ठस्य निम्ने तु विषं
तिष्ठति सर्प्पवत्।
XIV मुखं तेषां हि शापेन कपटेन च पूर्य्यते।
XV रक्तपाताय तेषां तु पदानि क्षिप्रगानि च।

XVI पथि तेषां मनुष्याणां नाशः क्लेशश्च केवलः।

XVII ते जना नहि जानन्ति पन्थानं सुखदायिनं।

XVIII परमेशाद् भयं यत्तत् तच्चक्षुषोरगोचरं।

XIX व्यवस्थायां यद्यल्लिखति तद् व्यवस्थाधीनान् लोकान् उद्दिश्य लिखतीति वयं जानीमः। ततो मनुष्यमात्रो निरुत्तरः सन् ईश्वरस्य साक्षाद् अपराधी भवति।

XX अतएव व्यवस्थानुरूपैः कर्म्मभिः कश्चिदपि प्राणीश्वरस्य साक्षात् सपुण्यीकृतो भवितुं न शक्षयति यतो व्यवस्थया पापज्ञानमात्रं जायते।

XXI किन्तु व्यवस्थायाः पृथग् ईश्वरेण देयं यत् पुण्यं तद् व्यवस्थाया भविष्यद्वादिगणस्य च वचनैः प्रमाणीकृतं सद् इदानीं प्रकाशते।

XXII यीशुख्रीष्टे विश्वासकरणाद् ईश्वरेण दत्तं तत् पुण्यं सकलेषु प्रकाशितं सत् सर्व्वान् विश्वासिनः प्रति वर्त्तते।

XXIII तेषां कोपि प्रभेदो नास्ति, यतः सर्व्वएव पापिन ईश्वरीयतेजोहीनाश्च जाताः।

XXIV त ईश्वरस्यानुग्रहाद् मूल्यं विना ख्रीष्टकृतेन परित्राणेन सपुण्यीकृता भवन्ति।

XXV यस्मात् स्वशोणितेन विश्वासात् पापनाशको बली भवितुं स एव पूर्व्वम् ईश्वरेण निश्चितः, इत्थम् ईश्वरीयसहिष्णुत्वात् पुराकृतपापानां मार्ज्जनकरणे स्वीययाथार्थ्यं तेन प्रकाश्यते,

XXVI वर्त्तमानकालीयमपि स्वयाथार्थ्यं तेन प्रकाश्यते, अपरं यीशौ विश्वासिनं सपुण्यीकुर्व्वन्नपि स याथार्थिकस्तिष्ठति।

XXVII तर्हि कुत्रात्मश्लाघा? सा दूरीकृता; कया व्यवस्थया? किं क्रियारूपव्यवस्थया? इत्थं नहि किन्तु तत् केवलविश्वासरूपया व्यवस्थयैव भवति।

XXVIII अतएव व्यवस्थानुरूपाः क्रियाः विना केवलेन
विश्वासेन मानवः सपुण्यीकृतो भवितुं शक्नोतीत्यस्य राद्धान्तं
दर्शयामः।
XXIX स किं केवलयिहूदिनाम् ईश्वरो भवति? भिन्नदेशिनाम्
ईश्वरो न भवति? भिन्नदेशिनामपि भवति;
XXX यस्माद् एक ईश्वरो विश्वासात् त्वक्छेदिनो
विश्वासेनात्वक्छेदिनश्च सपुण्यीकरिष्यति।
XXXI तर्हि विश्वासेन वयं किं व्यवस्थां लुम्पाम? इत्थं न भवतु
वयं व्यवस्थां संस्थापयाम एव।

IV

I अस्माकं पूर्व्वपुरुष इब्राहीम् कायिकक्रियया किं लब्धवान्
एतदधि किं वदिष्यामः?
II स यदि निजक्रियाभ्यः सपुण्यो भवेत् तर्हि तस्यात्मश्लाघां
कर्त्तुं पन्था भवेदिति सत्यं, किन्त्वीश्वरस्य समीपे नहि।
III शास्त्रे किं लिखति? इब्राहीम् ईश्वरे विश्वसनात् स
विश्वासस्तस्मै पुण्यार्थं गणितो बभूव।
IV कर्म्मकारिणो यद् वेतनं तद् अनुग्रहस्य फलं नहि किन्तु
तेनोपार्जितं मन्तव्यम्।
V किन्तु यः पापिनं सपुण्यीकरोति तस्मिन् विश्वासिनः
कर्म्महीनस्य जनस्य यो विश्वासः स पुण्यार्थं गण्यो भवति।
VI अपरं यं क्रियाहीनम् ईश्वरः सपुण्यीकरोति तस्य धन्यवादं
दायूद् वर्णयामास, यथा,
VII स धन्योऽघानि मृष्टानि यस्यागांस्यावृतानि च।
VIII स च धन्यः परेशेन पापं यस्य न गण्यते।
IX एष धन्यवादस्त्वक्छेदिनम् अत्वक्छेदिनं वा कं प्रति
भवति? इब्राहीमो विश्वासः पुण्यार्थं गणित इति वयं वदामः।

X स विश्वासस्तस्य त्वक्छेदित्वावस्थायां किम्
अत्वक्छेदित्वावस्थायां कस्मिन् समये पुण्यमिव गणितः?
त्वक्छेदित्वावस्थायां नहि किन्त्वत्वक्छेदित्वावस्थायां।

XI अपरञ्च स यत् सर्व्वेषाम् अत्वक्छेदिनां विश्वासिनाम्
आदिपुरुषो भवेत्, ते च पुण्यवत्त्वेन गण्येरन्;

XII ये च लोकाः केवलं छिन्नत्वचो न सन्तो ऽस्मत्पूर्व्वपुरुष
इब्राहीम् अछिन्नत्वक् सन् येन विश्वासमार्गेण गतवान् तेनैव
तस्य पादचिह्नेन गच्छन्ति तेषां त्वक्छेदिनामप्यादिपुरुषो भवेत्
तदर्थम् अत्वक्छेदिनो मानवस्य विश्वासात् पुण्यम् उत्पद्यत इति
प्रमाणस्वरूपं त्वक्छेदचिह्नं स प्राप्नोत्।

XIII इब्राहीम् जगतोऽधिकारी भविष्यति यैषा प्रतिज्ञा तं
तस्य वंशञ्च प्रति पूर्व्वम् अक्रियत सा व्यवस्थामूलिका नहि
किन्तु विश्वासजन्यपुण्यमूलिका।

XIV यतो व्यवस्थावलम्बिनो यद्यधिकारिणो भवन्ति तर्हि
विश्वासो विफलो जायते सा प्रतिज्ञापि लुप्तैव।

XV अधिकन्तु व्यवस्था कोपं जनयति यतो ऽविद्यमानायां
व्यवस्थायाम् आज्ञालङ्घनं न सम्भवति।

XVI अतएव सा प्रतिज्ञा यद् अनुग्रहस्य फलं भवेत् तदर्थं
विश्वासमूलिका यतस्तथात्वे तद्वंशसमुदायं प्रति अर्थतो ये
व्यवस्थया तद्वंशसम्भवाः केवलं तान् प्रति नहि किन्तु य
इब्राहीमीयविश्वासेन तत्सम्भवास्तानपि प्रति सा प्रतिज्ञा
स्थास्नुर्भवति।

XVII यो निर्जीवान् सजीवान् अविद्यमानानि वस्तूनि च
विद्यमानानि करोति इब्राहीमो विश्वासभूमेस्तस्येश्वरस्य
साक्षात् सोऽस्माकं सर्व्वेषाम् आदिपुरुष आस्ते, यथा लिखितं
विद्यते, अहं त्वां बहुजातीनाम् आदिपुरुषं कृत्वा नियुक्तवान्।

XVIII त्वदीयस्तादृशो वंशो जनिष्यते यदिदं वाक्यं प्रतिश्रुतं
तदनुसाराद् इब्राहीम् बहुदेशीयलोकानाम् आदिपुरुषो यद् भवति
तदर्थं सोऽनपेक्षितव्यमप्यपेक्षमाणो विश्वासं कृतवान्।
XIX अपरञ्च क्षीणविश्वासो न भूत्वा शतवत्सरवयस्कत्वात्
स्वशरीरस्य जरां सारानाम्नः स्वभार्य्याया रजोनिवृत्तिञ्च तृणाय
न मेने।
XX अपरम् अविश्वासाद् ईश्वरस्य प्रतिज्ञावचने कमपि संशयं
न चकार;
XXI किन्त्वीश्वरेण यत् प्रतिश्रुतं तत् साधयितुं शक्यत
इति निश्चितं विज्ञाय दृढविश्वासः सन् ईश्वरस्य महिमानं
प्रकाशयाञ्चकार।
XXII इति हेतोस्तस्य स विश्वासस्तदीयपुण्यमिव
गणयाञ्चक्रे।
XXIII पुण्यमिवागण्यत तत् केवलस्य तस्य निमित्तं लिखितं
नहि, अस्माकं निमित्तमपि,
XXIV यतोऽस्माकं पापनाशार्थं समर्पितोऽस्माकं
पुण्यप्राप्त्यर्थञ्चोत्थापितोऽभवत् योऽस्माकं प्रभु
र्यीशुस्तस्योत्थापयितरीश्वरे
XXV यदि वयं विश्वसामस्तर्ह्यस्माकमपि सएव विश्वासः
पुण्यमिव गणयिष्यते।

V

I विश्वासेन सपुण्यीकृता वयम् ईश्वरेण सार्द्धं प्रभुणास्माकं
यीशुख्रीष्टेन मेलनं प्राप्ताः।
II अपरं वयं यस्मिन् अनुग्रहाश्रये
तिष्ठामस्तन्मध्यं विश्वासमार्गेण तेनैवानीता वयम्
ईश्वरीयविभवप्राप्तिप्रत्याशया समानन्दामः।
III तत् केवलं नहि किन्तु क्लेशभोगेऽप्यानन्दामो यतः
क्लेशााद् धैर्य्यं जायत इति वयं जानीमः,

IV धैर्य्याच्च परीक्षितत्वं जायते, परीक्षितत्वात् प्रत्याशा
जायते,
V प्रत्याशातो व्रीडितत्वं न जायते, यस्माद् अस्मभ्यं दत्तेन
पवित्रेणात्मनास्माकम् अन्तःकरणानीश्वरस्य प्रेमवारिणा
सिक्तानि।
VI अस्मासु निरुपायेषु सत्सु ख्रीष्ट उपयुक्ते समये पापिनां
निमित्तं स्वीयान् प्रणान् अत्यजत्।
VII हितकारिणो जनस्य कृते कोपि प्रणान् त्यक्तुं साहसं कर्त्तुं
शक्नोति, किन्तु धार्म्मिकस्य कृते प्रायेण कोपि प्राणान् न
त्यजति।
VIII किन्त्वस्मासु पापिषु सत्स्वपि निमित्तमस्माकं ख्रीष्टः
स्वप्राणान् त्यक्तवान्, तत ईश्वरोस्मान् प्रति निजं परमप्रेमाणं
दर्शितवान्।
IX अतएव तस्य रक्तपातेन सपुण्यीकृता वयं नितान्तं तेन
कोपाद् उद्धारिष्यामहे।
X फलतो वयं यदा रिपव आस्म तदेश्वरस्य पुत्रस्य मरणेन तेन
सार्द्धं यद्यस्माकं मेलनं जातं तर्हि मेलनप्राप्ताः सन्तोऽवश्यं
तस्य जीवनेन रक्षां लप्स्यामहे।
XI तत् केवलं नहि किन्तु येन मेलनम् अलभामहि तेनास्माकं
प्रभुणा यीशुख्रीष्टेन साम्प्रतम् ईश्वरे समानन्दामश्च।
XII तथा सति, एकेन मानुषेण पापं पापेन च मरणं जगतीं
प्राविशत् अपरं सर्व्वेषां पापित्वात् सर्व्वे मानुषा मृते र्निघ्ना
अभवत्।
XIII यतो व्यवस्थादानसमयं यावत् जगति पापम् आसीत् किन्तु
यत्र व्यवस्था न विद्यते तत्र पापस्यापि गणना न विद्यते।
XIV तथाप्यादमा यादृशं पापं कृतं तादृशं पापं यै र्नाकारि
आदमम् आरभ्य मूसां यावत् तेषामप्युपरि मृत्यू राजत्वम् अकरोत्
स आदम् भाव्यादमो निदर्शनमेवास्ते।

XV किन्तु पापकर्म्मणो यादृशो भावस्तादृग् दानकर्म्मणो
भावो न भवति यत एकस्य जनस्यापराधेन यदि बहूनां
मरणम् अघटत तथापीश्वरानुग्रहस्तदनुग्रहमूलकं दानञ्चैकेन
जनेनार्थाद् यीशुना ख्रीष्टेन बहुषु बाहुल्यातिबाहुल्येन फलति।
XVI अपरम् एकस्य जनस्य पापकर्म्म यादृक् फलयुक्तं
दानकर्म्म तादृक् न भवति यतो विचारकर्म्मैकं पापम् आरभ्य
दण्डजनकं बभूव, किन्तु दानकर्म्म बहुपापान्यारभ्य पुण्यजनकं
बभूव।
XVII यत एकस्य जनस्य पापकर्म्मतस्तेनैकेन यदि मरणस्य
राजत्वं जातं तर्हि ये जना अनुग्रहस्य बाहुल्यं पुण्यदानञ्च
प्राप्नुवन्ति त एकेन जनेन, अर्थात् यीशुख्रीष्टेन, जीवने
राजत्वम् अवश्यं करिष्यन्ति।
XVIII एकोऽपराधो यद्वत् सर्व्वमानवानां दण्डगामी मार्गो
ऽभवत् तद्वद् एकं पुण्यदानं सर्व्वमानवानां जीवनयुक्तपुण्यगामी
मार्ग एव।
XIX अपरम् एकस्य जनस्याज्ञालङ्घनाद् यथा बहवो
ऽपराधिनो जातास्तद्वद् एकस्याज्ञाचरणाद् बहवः सपुण्यीकृता
भवन्ति।
XX अधिकन्तु व्यवस्थागमनाद् अपराधस्य बाहुल्यं जातं किन्तु
यत्र पापस्य बाहुल्यं तत्रैव तस्माद् अनुग्रहस्य बाहुल्यम्
अभवत्।
XXI तेन मृत्युना यद्वत् पापस्य राजत्वम् अभवत् तद्वद्
अस्माकं प्रभुयीशुख्रीष्टद्वारानन्तजीवनदायिपुण्येनानुग्रहस्य
राजत्वं भवति।

VI

I प्रभूतरूपेण यद् अनुग्रहः प्रकाशते तदर्थं पापे तिष्ठाम इति
वाक्यं किं वयं वदिष्यामः? तन्न भवतु।
II पापं प्रति मृता वयं पुनस्तस्मिन् कथम् जीविष्यामः?

III वयं यावन्तो लोका यीशुख्रीष्टे मज्जिता अभवाम तावन्त
एव तस्य मरणे मज्जिता इति किं यूयं न जानीथ?
IV ततो यथा पितुः पराक्रमेण श्मशानात् ख्रीष्ट
उत्थापितस्तथा वयमपि यत् नूतनजीविन इवाचरामस्तदर्थं
मज्जनेन तेन सार्द्धं मृत्युरूपे श्मशाने संस्थापिताः।
V अपरं वयं यदि तेन संयुक्ताः सन्तः स इव मरणभागिनो
जातास्तर्हि स इवोत्थानभागिनोऽपि भविष्यामः।
VI वयं यत् पापस्य दासाः पुन र्न भवामस्तदर्थम् अस्माकं
पापरूपशरीरस्य विनाशार्थम् अस्माकं पुरातनपुरुषस्तेन साकं
क्रुशेऽहन्यतेति वयं जानीमः।
VII यो हतः स पापात् मुक्त एव।
VIII अतएव यदि वयं ख्रीष्टेन सार्द्धम् अहन्यामहि तर्हि
पुनरपि तेन सहिता जीविष्याम इत्यत्रास्माकं विश्वासो विद्यते।
IX यतः श्मशानाद् उत्थापितः ख्रीष्टो पुन र्न म्रियत इति वयं
जानीमः। तस्मिन् कोप्यधिकारो मृत्यो र्नास्ति।
X अपरञ्च स यद् अम्रियत तेनैकदा पापम् उद्दिश्याम्रियत,
यच्च जीवति तेनेश्वरम् उद्दिश्य जीवति;
XI तद्वद् यूयमपि स्वान् पापम् उद्दिश्य मृतान् अस्माकं प्रभुणा
यीशुख्रीष्टेनेश्वरम् उद्दिश्य जीवन्तो जानीत।
XII अपरञ्च कुत्सिताभिलाषान् पूरयितुं युष्माकं मर्त्यदेहेषु
पापम् आधिपत्यं न करोतु।
XIII अपरं स्वं स्वम् अङ्गम् अधर्म्मस्यास्त्रं कृत्वा पापसेवायां
न समर्पयत, किन्तु श्मशानाद् उत्थितानिव स्वान् ईश्वरे समर्पयत
स्वान्यङ्गानि च धर्म्मास्त्रस्वरूपाणीश्वरम् उद्दिश्य समर्पयत।
XIV युष्माकम् उपरि पापस्याधिपत्यं पुन र्न भविष्यति, यस्माद्
यूयं व्यवस्थाया अनायत्ता अनुग्रहस्य चायत्ता अभवत।
XV किन्तु वयं व्यवस्थाया अनायत्ता अनुग्रहस्य चायत्ता
अभवाम, इति कारणात् किं पापं करिष्यामः? तन्न भवतु।

XVI यतो मृतिजनकं पापं पुण्यजनकं निदेशाचरणञ्चैतयोर्द्वयो
र्यस्मिन् आज्ञापालनार्थं भृत्यानिव स्वान् समर्पयथ, तस्यैव भृत्या
भवथ, एतत् किं यूयं न जानीथ?

XVII अपरञ्च पूर्व्वं यूयं पापस्य भृत्या आस्तेति सत्यं किन्तु
यस्यां शिक्षारूपायां मूषायां निक्षिप्ता अभवत तस्या आकृतिं
मनोभि र्लब्धवन्त इति कारणाद् ईश्वरस्य धन्यवादो भवतु।

XVIII इत्थं यूयं पापसेवातो मुक्ताः सन्तो धर्म्मस्य भृत्या
जाताः।

XIX युष्माकं शारीरिक्या दुर्ब्बलताया हेतो र्मानववद् अहम्
एतद् ब्रवीमि; पुनः पुनरधर्म्मकरणार्थं यद्वत् पूर्व्वं पापामेध्ययो
र्भृत्यत्वे निजाङ्गानि समार्पयत तद्वद् इदानीं साधुकर्म्मकरणार्थं
धर्म्मस्य भृत्यत्वे निजाङ्गानि समर्पयत।

XX यदा यूयं पापस्य भृत्या आस्त तदा धर्म्मस्य नायत्ता
आस्त।

XXI तर्हि यानि कर्म्माणि यूयम् इदानीं लज्जाजनकानि बुध्यध्वे
पूर्व्वं तै र्युष्माकं को लाभ आसीत्? तेषां कर्म्मणां फलं मरणमेव।

XXII किन्तु साम्प्रतं यूयं पापसेवातो मुक्ताः सन्त
ईश्वरस्य भृत्याऽभवत तस्माद् युष्माकं पवित्रत्वरूपं लभ्यम्
अनन्तजीवनरूपञ्च फलम् आस्ते।

XXIII यतः पापस्य वेतनं मरणं किन्त्वस्माकं प्रभुणा
यीशुख्रीष्टेनानन्तजीवनम् ईश्वरदत्तं पारितोषिकम् आस्ते।

VII

I हे भ्रातृगण व्यवस्थाविदः प्रति ममेदं निवेदनं। विधिः केवलं
यावज्जीवं मानवोपर्य्यधिपतित्वं करोतीति यूयं किं न जानीथ?

II यावत्कालं पति र्जीवति तावत्कालम् ऊढा भार्य्या व्यवस्थया
तस्मिन् बद्धा तिष्ठति किन्तु यदि पति र्म्रियते तर्हि सा नारी पत्यु
र्व्यवस्थातो मुच्यते।

III एतत्कारणात् पत्युर्जीवनकाले नारी यद्यन्यं पुरुषं विवहति
तर्हि सा व्यभिचारिणी भवति किन्तु यदि स पति र्म्रियते तर्हि सा
तस्या व्यवस्थाया मुक्ता सती पुरुषान्तरेण व्यूढापि व्यभिचारिणी
न भवति।

IV हे मम भ्रातृगण, ईश्वरनिमित्तं यदस्माकं फलं जायते तदर्थं
श्मशानाद् उत्थापितेन पुरुषेण सह युष्माकं विवाहो यद् भवेत्
तदर्थं ख्रीष्टस्य शरीरेण यूयं व्यवस्थां प्रति मृतवन्तः।

V यतोऽस्माकं शारीरिकाचरणसमये मरणनिमित्तं फलम्
उत्पादयितुं व्यवस्थया दूषितः पापाभिलाषोऽस्माकम् अङ्गेषु
जीवन् आसीत्।

VI किन्तु तदा यस्या व्यवस्थाया वशे आस्महि साम्प्रतं
तां प्रति मृतत्वाद् वयं तस्या अधीनत्वात् मुक्ता इति
हेतोरीश्वरोऽस्माभिः पुरातनलिखितानुसारात् न सेवितव्यः
किन्तु नवीनस्वभावेनैव सेवितव्यः

VII तर्हि वयं किं ब्रूमः? व्यवस्था किं पापजनिका भवति? नेत्थं
भवतु। व्यवस्थाम् अविद्यमानायां पापं किम् इत्यहं नावेदं; किञ्च
लोभं मा कार्षीरिति चेद् व्यवस्थाग्रन्थे लिखितं नाभविष्यत् तर्हि
लोभः किम्भूतस्तदहं नाज्ञास्यं।

VIII किन्तु व्यवस्थया पापं छिद्रं प्राप्यास्माकम् अन्तः
सर्व्वविधं कुत्सिताभिलाषम् अजनयत्; यतो व्यवस्थायाम्
अविद्यमानायां पापं मृतं।

IX अपरं पूर्व्वं व्यवस्थायाम् अविद्यमानायाम् अहम् अजीवं
ततः परम् आज्ञायाम् उपस्थितायाम् पापम् अजीवत् तदाहम्
अम्रिये।

X इत्थं सति जीवननिमित्ता याज्ञा सा मम मृत्युजनिकाभवत्।

XI यतः पापं छिद्रं प्राप्य व्यवस्थितादेशेन मां वञ्चयित्वा
तेन माम् अहन्।

XII अतएव व्यवस्था पवित्रा, आदेशश्च पवित्रो न्याय्यो
हितकारी च भवति।
XIII तर्हि यत् स्वयं हितकृत् तत् किं मम मृत्युजनकम् अभवत्?
नेत्थं भवतु; किन्तु पापं यत् पातकमिव प्रकाशते तथा निदेशेन
पापं यदतीव पातकमिव प्रकाशते तदर्थं हितोपायेन मम मरणम्
अजनयत्।
XIV व्यवस्थात्मबोधिकेति वयं जानीमः किन्त्वहं शारीरताचारी
पापस्य क्रीतकिङ्करो विद्ये।
XV यतो यत् कर्म्म करोमि तत् मम मनोऽभिमतं नहि; अपरं यन्
मम मनोऽभिमतं तन्न करोमि किन्तु यद् ऋतीये तत् करोमि।
XVI तथात्वे यन् ममानभिमतं तद् यदि करोमि तर्हि व्यवस्था
सूत्तमेति स्वीकरोमि।
XVII अतएव सम्प्रति तत् कर्म्म मया क्रियत इति नहि किन्तु
मम शरीरस्थेन पापेनैव क्रियते।
XVIII यतो मयि, अर्थतो मम शरीरे, किमप्युत्तमं न वसति,
एतद् अहं जानामि; ममेच्छुकतायां तिष्ठन्त्यामप्यहम्
उत्तमकर्म्मसाधने समर्थो न भवामि।
XIX यतो यामुत्तमां क्रियां कर्त्तुमहं वाञ्छामि तां न करोमि
किन्तु यत् कुत्सितं कर्म्म कर्त्तुम् अनिच्छुकोऽस्मि तदेव करोमि।
XX अतएव यद्यत् कर्म्म कर्त्तुं ममेच्छा न भवति तद् यदि करोमि
तर्हि तत् मया न क्रियते, ममान्तर्वर्त्तिना पापेनैव क्रियते।
XXI भद्रं कर्त्तुम् इच्छुकं मां यो ऽभद्रं कर्त्तुं प्रवर्त्तयति तादृशं
स्वभावमेकं मयि पश्यामि।
XXII अहम् आन्तरिकपुरुषेणेश्वरव्यवस्थायां सन्तुष्ट आसे;
XXIII किन्तु तद्विपरीतं युध्यन्तं तदन्यमेकं
स्वभावं मदीयाङ्गस्थितं प्रपश्यामि, स
मदीयाङ्गस्थितपापस्वभावस्यायत्तं मां कर्त्तुं चेष्टते।
XXIV हा हा योऽहं दुर्भाग्यो मनुजस्त्वं माम् एतस्मान्
मृताच्छरीरात् को निस्तारयिष्यति?

XXV अस्माकं प्रभुणा यीशुख्रीष्टेन निस्तारयितारम् ईश्वरं
धन्यं वदामि। अतएव शरीरेण पापव्यवस्थाया मनसा तु
ईश्वरव्यवस्थायाः सेवनं करोमि।

VIII

I ये जनाः ख्रीष्टं यीशुम् आश्रित्य शारीरिकं नाचरन्त
आत्मिकमाचरन्ति तेऽधुना दण्डार्हा न भवन्ति।
II जीवनदायकस्यात्मनो व्यवस्था ख्रीष्टयीशुना पापमरणयो
र्व्यवस्थातो माममोचयत्।
III यस्माच्छारीरस्य दुर्ब्बलत्वाद् व्यवस्थया यत् कर्म्मासाध्यम्
ईश्वरो निजपुत्रं पापिशरीररूपं पापनाशकबलिरूपञ्च प्रेष्य
तस्य शरीरे पापस्य दण्डं कुर्व्वन् तत्कर्म्म साधितवान्।
IV ततः शारीरिकं नाचरित्वास्माभिरात्मिकम्
आचरद्भिर्व्यवस्थाग्रन्थे निर्द्दिष्टानि पुण्यकर्म्माणि सर्व्वाणि
साध्यन्ते।
V ये शारीरिकाचारिणस्ते शारीरिकान् विषयान् भावयन्ति ये
चात्मिकाचारिणस्ते आत्मनो विषयान् भावयन्ति।
VI शारीरिकभावस्य फलं मृत्युः किञ्चात्मिकभावस्य फले
जीवनं शान्तिश्च।
VII यतः शारीरिकभाव ईश्वरस्य विरुद्धः शत्रुताभाव एव स
ईश्वरस्य व्यवस्थाया अधीनो न भवति भवितुञ्च न शक्नोति।
VIII एतस्मात् शारीरिकाचारिषु तोष्टुम् ईश्वरेण न शक्यं।
IX किन्त्वीश्वरस्यात्मा यदि युष्माकं मध्ये वसति तर्हि यूयं
शारीरिकाचारिणो न सन्त आत्मिकाचारिणो भवथः। यस्मिन् तु
ख्रीष्टस्यात्मा न विद्यते स तत्सम्भवो नहि।
X यदि ख्रीष्टो युष्मान् अधितिष्ठति तर्हि पापम् उद्दिश्य
शरीरं मृतं किन्तु पुण्यमुद्दिश्यात्मा जीवति।
XI मृतगणाद् यीशु र्येनोत्थापितस्तस्यात्मा यदि
युष्मन्मध्ये वसति तर्हि मृतगणात् ख्रीष्टस्य स उत्थापयिता

युष्मन्मध्यवासिना स्वकीयात्मना युष्माकं मृतदेहानपि पुन र्जीवयिष्यति।

XII हे भ्रातृगण शरीरस्य वयमधमर्णा न भवामोऽतः शारीरिकाचारोऽस्माभि र्न कर्त्तव्यः।

XIII यदि यूयं शरीरिकाचारिणो भवेत तर्हि युष्माभि र्मर्त्तव्यमेव किन्त्वात्मना यदि शरीरकर्म्माणि घातयेत तर्हि जीविष्यथ।

XIV यतो यावन्तो लोका ईश्वरस्यात्मनाकृष्यन्ते ते सर्व्वे ईश्वरस्य सन्ताना भवन्ति।

XV यूयं पुनरपि भयजनकं दास्यभावं न प्राप्ताः किन्तु येन भावेनेश्वरं पितः पितरिति प्रोच्य सम्बोधयथ तादृशं दत्तकपुत्रत्वभावम् प्राप्नुत।

XVI अपरञ्च वयम् ईश्वरस्य सन्ताना एतस्मिन् पवित्र आत्मा स्वयम् अस्माकम् आत्माभिः सार्द्धं प्रमाणं ददाति।

XVII अतएव वयं यदि सन्तानास्तर्ह्यधिकारिणः, अर्थाद् ईश्वरस्य स्वत्त्वाधिकारिणः ख्रीष्टेन सहाधिकारिणश्च भवामः; अपरं तेन सार्द्धं यदि दुःखभागिनो भवामस्तर्हि तस्य विभवस्यापि भागिनो भविष्यामः।

XVIII किन्त्वस्मासु यो भावीविभवः प्रकाशिष्यते तस्य समीपे वर्त्तमानकालीनं दुःखमहं तृणाय मन्ये।

XIX यतः प्राणिगण ईश्वरस्य सन्तानानां विभवप्राप्तिम् आकाङ्क्षन् नितान्तम् अपेक्षते।

XX अपरञ्च प्राणिगणः स्वैरम् अलीकताया वशीकृतो नाभवत्

XXI किन्तु प्राणिगणोऽपि नश्वरताधीनत्वात् मुक्तः सन् ईश्वरस्य सन्तानानां परममुक्तिं प्राप्स्यतीत्यभिप्रायेण वशीकर्त्रा वशीचक्रे।

XXII अपरञ्च प्रसूयमानावद् व्यथितः सन् इदानीं यावत् कृत्स्नः प्राणिगण आर्त्तस्वरं करोतीति वयं जानीमः।

XXIII केवलः स इति नहि किन्तु प्रथमजातफलस्वरूपम् आत्मानं प्राप्ता वयमपि दत्तकपुत्रत्वपदप्राप्तिम् अर्थात् शरीरस्य मुक्तिं प्रतीक्षमाणास्तद्वद् अन्तरार्त्तरावं कुर्म्मः।
XXIV वयं प्रत्याशया त्राणम् अलभामहि किन्तु प्रत्यक्षवस्तुनो या प्रत्याशा सा प्रत्याशा नहि, यतो मनुष्यो यत् समीक्षते तस्य प्रत्याशां कुतः करिष्यति?
XXV यद् अप्रत्यक्षं तस्य प्रत्याशां यदि वयं कुर्व्वीमहि तर्हि धैर्य्यम् अवलम्ब्य प्रतीक्षामहे।
XXVI तत आत्मापि स्वयम् अस्माकं दुर्ब्बलताया: सहायत्वं करोति; यतः किं प्रार्थितव्यं तद् बोद्धुं वयं न शक्नुमः, किन्त्वस्पष्टैरार्त्तरावैरात्मा स्वयम् अस्मन्निमित्तं निवेदयति।
XXVII अपरम् ईश्वराभिमतरूपेण पवित्रलोकानां कृते निवेदयति य आत्मा तस्याभिप्रायोऽन्तर्य्यामिना ज्ञायते।
XXVIII अपरम् ईश्वरीयनिरूपणानुसारेणाहूताः सन्तो ये तस्मिन् प्रीयन्ते सर्व्वाणि मिलित्वा तेषां मङ्गलं साधयन्ति, एतद् वयं जानीमः।
XXIX यत ईश्वरो बहुभ्रातृणां मध्ये स्वपुत्रं ज्येष्ठं कर्त्तुम् इच्छन् यान् पूर्व्वं लक्ष्यीकृतवान् तान् तस्य प्रतिमूर्त्याः सादृश्यप्राप्त्यर्थं न्ययुंक्त।
XXX अपरञ्च तेन ये नियुक्तास्त आहूता अपि ये च तेनाहूतास्ते सपुण्यीकृताः, ये च तेन सपुण्यीकृतास्ते विभवयुक्ताः।
XXXI इत्यत्र वयं किं ब्रूमः? ईश्वरो यद्यस्माकं सपक्षो भवति तर्हि को विपक्षोऽस्माकं?
XXXII आत्मपुत्रं न रक्षित्वा योऽस्माकं सर्व्वेषां कृते तं प्रदत्तवान् स किं तेन सहास्मभ्यम् अन्यानि सर्व्वाणि न दास्यति?
XXXIII ईश्वरस्याभिरुचितेषु केन दोष आरोपयिष्यते? य ईश्वरस्तान् पुण्यवत इव गणयति किं तेन?

XXXIV अपरं तेभ्यो दण्डदानाज्ञा वा केन करिष्यते?
योऽस्मन्निमित्तं प्राणान् त्यक्तवान् केवलं तन्न किन्तु
मृतगणमध्याद् उत्थितवान्, अपि चेश्वरस्य दक्षिणे पार्श्वे तिष्ठन्
अद्याप्यस्माकं निमित्तं प्रार्थत एवम्भूतो यः ख्रीष्टः किं तेन?

XXXV अस्माभिः सह ख्रीष्टस्य प्रेमविच्छेदं जनयितुं कः
शक्नोति? क्लेशो व्यसनं वा ताडना वा दुर्भिक्षं वा वस्त्रहीनत्वं
वा प्राणसंशयो वा खङ्गो वा किमेतानि शक्नुवन्ति?

XXXVI किन्तु लिखितम् आस्ते, यथा, वयं तव निमित्तं स्मो
मृत्युवक्त्रेऽखिलं दिनं। बलिर्देयो यथा मेषो वयं गण्यामहे तथा।

XXXVII अपरं योऽस्मासु प्रीयते तेनैतासु विपत्सु वयं सम्यग्
विजयामहे।

XXXVIII यतोऽस्माकं प्रभुना यीशुख्रीष्टेनेश्वरस्य यत् प्रेम
तस्माद् अस्माकं विच्छेदं जनयितुं मृत्यु र्जीवनं वा दिव्यदूता वा
बलवन्तो मुख्यदूता वा वर्त्तमानो वा भविष्यन् कालो वा उच्चपदं
वा नीचपदं वापरं किमपि सृष्टवस्तु

XXXIX वैतेषां केनापि न शक्यमित्यस्मिन् दृढविश्वासो
ममास्ते।

IX

I अहं काञ्चिद् कल्पितां कथां न कथयामि, ख्रीष्टस्य साक्षात्
सत्यमेव ब्रवीमि पवित्रस्यात्मनः साक्षान् मदीयं मन एतत्
साक्ष्यं ददाति।

II ममान्तरतिशयदुःखं निरन्तरं खेदश्च

III तस्माद् अहं स्वजातीयभ्रातृणां निमित्तात् स्वयं
ख्रीष्टाच्छापाक्रान्तो भवितुम् ऐच्छम्।

IV यतस्त इस्रायेलस्य वंशा अपि च दत्तकपुत्रत्वं तेजो
नियमो व्यवस्थादानं मन्दिरे भजनं प्रतिज्ञाः पितृपुरुषगणश्चैतेषु
सर्व्वेषु तेषाम् अधिकारोऽस्ति।

V तत् केवलं नहि किन्तु सर्व्वाध्यक्षः सर्व्वदा सच्चिदानन्द
ईश्वरो यः ख्रीष्टः सोऽपि शारीरिकसम्बन्धेन तेषां वंशसम्भवः।
VI ईश्वरस्य वाक्यं विफलं जातम् इति नहि यत्कारणाद्
इस्रायेलो वंशे ये जातास्ते सर्व्वे वस्तुत इस्रायेलीया न भवन्ति।
VII अपरम् इब्राहीमो वंशे जाता अपि सर्व्वे तस्यैव सन्ताना न
भवन्ति किन्तु इस्हाको नाम्ना तव वंशो विख्यातो भविष्यति।
VIII अर्थात् शारीरिकसंसर्गात् जाताः सन्ताना यावन्तस्तावन्त
एवेश्वरस्य सन्ताना न भवन्ति किन्तु प्रतिश्रवणाद् ये जायन्ते
तएवेश्वरवंशो गण्यते।
IX यतस्तत्प्रतिश्रुते र्वाक्यमेतत्, एतादृशे समये ऽहं
पुनरागमिष्यामि तत्पूर्व्वं साराया: पुत्र एको जनिष्यते।
X अपरमपि वदामि स्वमनोऽभिलाषत ईश्वरेण यन्निरूपितं
तत् कर्म्मतो नहि किन्त्वाह्वयितु र्जातमेतद् यथा सिद्ध्यति
XI तदर्थं रिब्कानामिकया योषिता जनैकस्माद् अर्थाद्
अस्माकम् इस्हाकः पूर्व्वपुरुषाद् गर्भे धृते तस्याः सन्तानयोः
प्रसवात् पूर्व्वं किञ्च तयोः शुभाशुभकर्म्मणः करणात् पूर्व्वं
XII तां प्रतीदं वाक्यम् उक्तं, ज्येष्ठः कनिष्ठं सेविष्यते,
XIII यथा लिखितम् आस्ते, तथाप्येषावि न प्रीत्वा याकूबि
प्रीतवान् अहं।
XIV तर्हि वयं किं ब्रूमः? ईश्वरः किम् अन्यायकारी? तथा न
भवतु।
XV यतः स स्वयं मूसाम् अवदत्; अहं यस्मिन् अनुग्रहं
चिकीर्षामि तमेवानुगृह्लामि, यञ्च दयितुम् इच्छामि तमेव दये।
XVI अतएवेच्छता यतमानेन वा मानवेन तन्न साध्यते
दयाकारिणेश्वरेणैव साध्यते।
XVII फिरौणि शास्त्रे लिखति, अहं त्वद्द्वारा मत्पराक्रमं
दर्शयितुं सर्व्वपृथिव्यां निजनाम प्रकाशयितुञ्च त्वां
स्थापितवान्।

XVIII अतः स यम् अनुग्रहीतुम् इच्छति तमेवानुगृह्लाति,
यञ्च निग्रहीतुम् इच्छति तं निगृह्लाति।

XIX यदि वदसि तर्हि स दोषं कुतो गृह्लाति? तदीयेच्छायाः
प्रतिबन्धकत्वं कर्त्तं कस्य सामर्थ्यं विद्यते?

XX हे ईश्वरस्य प्रतिपक्ष मर्त्य त्वं कः? एतादृशं मां कुतः
सृष्टवान्? इति कथां सृष्टवस्तु स्रष्ट्रे किं कथयिष्यति?

XXI एकस्मान् मृत्पिण्डाद् उत्कृष्टापकृष्टौ द्विविधौ कलशौ
कर्त्तुं किं कुलालस्य सामर्थ्यं नास्ति?

XXII ईश्वरः कोपं प्रकाशयितुं निजशक्तिं ज्ञापयितुञ्चेच्छन्
यदि विनाशस्य योग्यानि क्रोधभाजनानि प्रति बहुकालं
दीर्घसहिष्णुताम् आश्रयति;

XXIII अपरञ्च विभवप्राप्त्यर्थं पूर्व्वं
नियुक्तान्यनुग्रहपात्राणि प्रति निजविभवस्य बाहुल्यं
प्रकाशयितुं केवलयिहूदिनां नहि भिन्नदेशिनामपि मध्याद्

XXIV अस्मानिव तान्याह्वयति तत्र तव किं?

XXV होशेयग्रन्थे यथा लिखितम् आस्ते, यो लोको मम
नासीत् तं वदिष्यामि मदीयकं। या जाति र्मेऽप्रिया चासीत् तां
वदिष्याम्यहं प्रियां।

XXVI यूयं मदीयलोका न यत्रेति वाक्यमौच्यत। अमरेशस्य
सन्ताना इति ख्यास्यन्ति तत्र ते।

XXVII इस्रायेलीयलोकेषु यिशायियोऽपि वाचमेतां
प्राचारयत्, इस्रायेलीयवंशानां या संख्या सा तु निश्चितं।
समुद्रसिकतासंख्यासमाना यदि जायते। तथापि केवलं
लोकैरल्पैस्त्राणं व्रजिष्यते।

XXVIII यतो न्यायेन स्वं कर्म्म परेशः साधयिष्यति। देशे सएव
संक्षेपान्निजं कर्म्म करिष्यति।

XXIX यिशायियोऽपरमपि कथयामास, सैन्याध्यक्षपरेशेन चेत्
किञ्चिन्नोदशिष्यत। तदा वयं सिदोमेवाभविष्याम विनिश्चितं।
यद्वा वयम् अमोराया अगमिष्याम तुल्यतां।

XXX तर्हि वयं किं वक्षयामः? इतरदेशीया लोका अपि
पुण्यार्थम् अयतमाना विश्वासेन पुण्यम् अलभन्त;

XXXI किन्त्विस्रायेल्लोका व्यवस्थापालनेन पुण्यार्थं
यतमानास्तन् नालभन्त।

XXXII तस्य किं कारणं? ते विश्वासेन नहि किन्तु व्यवस्थायाः
क्रियया चेष्टित्वा तस्मिन् स्खलनजनके पाषाणे पादस्खलनं
प्राप्ताः।

XXXIII लिखितं यादृशम् आस्ते, पश्य पादस्खलार्थं हि
सीयोनि प्रस्तरन्तथा। बाधाकारञ्च पाषाणं परिस्थापितवानहम्।
विश्वसिष्यति यस्तत्र स जनो न त्रपिष्यते।

X

I हे भ्रातर इस्रायेलीयलोका यत् परित्राणं प्राप्नुवन्ति तदहं
मनसाभिलषन् ईश्वरस्य समीपे प्रार्थये।

II यत ईश्वरे तेषां चेष्टा विद्यत इत्यत्राहं साक्षयस्मि; किन्तु
तेषां सा चेष्टा सज्ञाना नहि,

III यतस्त ईश्वरदत्तं पुण्यम् अविज्ञाय स्वकृतपुण्यं स्थापयितुम्
चेष्टमाना ईश्वरदत्तस्य पुण्यस्य निघ्नत्वं न स्वीकुर्व्वन्ति।

IV ख्रीष्ट एकैकविश्वासिजनाय पुण्यं दातुं व्यवस्थायाः
फलस्वरूपो भवति।

V व्यवस्थापालनेन यत् पुण्यं तत् मूसा वर्णयामास, यथा, यो
जनस्तां पालयिष्यति स तद्द्वारा जीविष्यति।

VI किन्तु प्रत्ययेन यत् पुण्यं तद् एतादृशं वाक्यं वदति, कः
स्वर्गम् आरुह्य ख्रीष्टम् अवरोहयिष्यति?

VII को वा प्रेतलोकम् अवरुह्य ख्रीष्टं मृतगणमध्याद्
आनेष्यतीति वाक् मनसि त्वया न गदितव्या।

VIII तर्हि किं ब्रवीति? तद् वाक्यं तव समीपस्थम् अर्थात्
तव वदने मनसि चास्ते, तच्च वाक्यम् अस्माभिः प्रचार्य्यमाणं
विश्वासस्य वाक्यमेव।
IX वस्तुतः प्रभुं यीशुं यदि वदनेन स्वीकरोषि, तथेश्वरस्तं
श्मशानाद् उदस्थापयद् इति यद्यन्तःकरणेन विश्वसिषि तर्हि
परित्राणं लप्स्यसे।
X यस्मात् पुण्यप्राप्त्यर्थम् अन्तःकरणेन विश्वसितव्यं
परित्राणार्थञ्च वदनेन स्वीकर्त्तव्यं।
XI शास्त्रे यादृशं लिखति विश्वसिष्यति यस्तत्र स जनो न
त्रपिष्यते।
XII इत्यत्र यिहूदिनि तदन्यलोके च कोपि विशेषो नास्ति
यस्माद् यः सर्व्वेषाम् अद्वितीयः प्रभुः स निजयाचकान सर्व्वान्
प्रति वदान्यो भवति।
XIII यतः, यः कश्चित् परमेशस्य नाम्ना हि प्रार्थयिष्यते। स
एव मनुजो नूनं परित्रातो भविष्यति।
XIV यं ये जना न प्रत्यायन् ते तमुद्दिश्य कथं प्रार्थयिष्यन्ते?
ये वा यस्याख्यानं कदापि न श्रुतवन्तस्ते तं कथं प्रत्येष्यन्ति?
अपरं यदि प्रचारयितारो न तिष्ठन्ति तदा कथं ते श्रोष्यन्ति?
XV यदि वा प्रेरिता न भवन्ति तदा कथं प्रचारयिष्यन्ति?
यादृशं लिखितम् आस्ते, यथा, माङ्गलिकं सुसंवादं ददत्यानीय
ये नराः। प्रचारयन्ति शान्तेश्च सुसंवादं जनास्तु ये। तेषां
चरणपद्मानि कीदृक् शोभान्वितानि हि।
XVI किन्तु ते सर्व्वे तं सुसंवादं न गृहीतवन्तः। यिशायियो यथा
लिखितवान्। अस्मत्प्रचारिते वाक्ये विश्वासमकरोद्धि कः।
XVII अतएव श्रवणाद् विश्वास ऐश्वरवाक्यप्रचारात्
श्रवणञ्च भवति।
XVIII तर्ह्यहं ब्रवीमि तैः किं नाश्रावि? अवश्यम् अश्रावि,
यस्मात् तेषां शब्दो महीं व्याप्नोद् वाक्यञ्च निखिलं जगत्।

XIX अपरमपि वदामि, इस्रायेलीयलोकाः किम् एतां
कथां न बुध्यन्ते? प्रथमतो मूसा इदं वाक्यं प्रोवाच,
अहमुत्तापयिष्ये तान् अगण्यमानवैरपि। क्लेक्षयामि जातिम्
एताञ्च प्रोन्मत्तभिन्नजातिभिः।
XX अपरञ्च यिशायियोऽतिशयाक्षोभेण कथयामास, यथा,
अधि मां यैस्तु नाचेष्टि सम्प्राप्तस्तै र्जनैरहं। अधि मां यै र्न
सम्पृष्टं विज्ञातस्तै र्जनैरहं॥
XXI किन्त्विस्रायेलीयलोकान् अधि कथयाञ्चकार,
यैराज्ञालङ्घिभि र्लोकै र्विरुद्धं वाक्यमुच्यते। तान् प्रत्येव
दिनं कृत्स्नं हस्तौ विस्तारयाम्यहं॥

XI

I ईश्वरेण स्वीकीयलोका अपसारिता अहं किम् ईदृशं
वाक्यं ब्रवीमि? तन्न भवतु यतोऽहमपि बिन्यामीनगोत्रीय
इब्राहीमवंशीय इस्रायेलीयलोकोऽस्मि।
II ईश्वरेण पूर्व्वं ये प्रदृष्टास्ते स्वकीयलोका अपसारिता इति
नहि। अपरम् एलियोपाख्याने शास्त्रे यल्लिखितम् आस्ते तद्
यूयं किं न जानीथ?
III हे परमेश्वर लोकास्त्वदीयाः सर्व्वा यज्ञवेदीरभञ्जन् तथा
तव भविष्यद्वादिनः सर्व्वान् अघ्नन् केवल एकोऽहम् अवशिष्ट
आसे ते ममापि प्राणान् नाशयितुं चेष्टनते, एतां कथाम्
इस्रायेलीयलोकानां विरुद्धम् एलिय ईश्वराय निवेदयामास।
IV ततस्तं प्रतीश्वरस्योत्तरं किं जातं? बाल्नाम्नो देवस्य
साक्षात् यै र्जानूनि न पातितानि तादृशाः सप्त सहस्राणि लोका
अवशेषिता मया।
V तद्वद् एतस्मिन् वर्त्तमानकालेऽपि
अनुग्रहेणाभिरुचितास्तेषाम् अवशिष्टाः कतिपया लोकाः
सन्ति।

VI अतएव तद् यद्यनुग्रहेण भवति तर्हि क्रियया न भवति
नो चेद् अनुग्रहोऽननुग्रह एव, यदि वा क्रियया भवति
तर्ह्यनुग्रहेण न भवति नो चेत् क्रिया क्रियैव न भवति।
VII तर्हि किं? इस्रायेलीयलोका यद् अमृगयन्त तन्न प्रापुः।
किन्त्वभिरुचितलोकास्तत् प्रापुस्तदन्ये सर्व्वे अन्धीभूताः।
VIII यथा लिखितम् आस्ते, घोरनिद्रालुताभावं दृष्टिहीने च
लोचने। कर्णौ श्रुतिविहीनौ च प्रददौ तेभ्य ईश्वरः॥
IX एतेस्मिन् दायूदपि लिखितवान् यथा, अतो भुक्त्यासनं
तेषाम् उन्माथवद् भविष्यति। वा वंशयन्त्रवद् बाधा दण्डवद् वा
भविष्यति॥
X भविष्यन्ति तथान्धास्ते नेत्रैः पश्यन्ति नो यथा। वेपथुः
कटिदेशस्य तेषां नित्यं भविष्यति॥
XI पतनार्थं ते स्खलितवन्त इति वाचं किमहं वदामि? तन्न
भवतु किन्तु तान् उद्योगिनः कर्त्तुं तेषां पतनाद् इतरदेशीयलोकैः
परित्राणं प्राप्तं।
XII तेषां पतनं यदि जगतो लोकानां लाभजनकम् अभवत्
तेषां ह्रासोऽपि यदि भिन्नदेशिनां लाभजनकोऽभवत् तर्हि तेषां
वृद्धिः कति लाभजनिका भविष्यति?
XIII अतो हे अन्यदेशिनो युष्मान् सम्बोध्य कथयामि निजानां
ज्ञातिबन्धूनां मनःसूद्योगं जनयन् तेषां मध्ये कियतां लोकानां
यथा परित्राणं साधयामि
XIV तन्निमित्तम् अन्यदेशिनां निकटे प्रेरितः सन् अहं
स्वपदस्य महिमानं प्रकाशयामि।
XV तेषां निग्रहेण यदीश्वरेण सह जगतो जनानां मेलनं जातं
तर्हि तेषाम् अनुगृहीतत्वं मृतदेहे यथा जीवनलाभस्तद्वत् किं न
भविष्यति?
XVI अपरं प्रथमजातं फलं यदि पवित्रं भवति तर्हि सर्व्वमेव
फलं पवित्रं भविष्यति; तथा मूलं यदि पवित्रं भवति तर्हि शाखा
अपि तथैव भविष्यन्ति।

XVII कियतीनां शाखानां छेदने कृते त्वं वन्यजितवृक्षस्य शाखा भूत्वा यदि तच्छाखानां स्थाने रोपिता सति जितवृक्षीयमूलस्य रसं भुंक्षे,

XVIII तर्हि तासां भिन्नशाखानां विरुद्धं मां गर्व्वीः; यदि गर्व्वसि तर्हि त्वं मूलं यन्न धारयसि किन्तु मूलं त्वां धारयतीति संस्मर।

XIX अपरञ्च यदि वदसि मां रोपयितुं ताः शाखा विभन्ना अभवन्;

XX भद्रम्, अप्रत्ययकारणात् ते विभिन्ना जातास्तथा विश्वासकारणात् त्वं रोपितो जातस्तस्माद् अहङ्कारम् अकृत्वा ससाध्वसो भव।

XXI यत ईश्वरो यदि स्वाभाविकीः शाखा न रक्षति तर्हि सावधानो भव चेत् त्वामपि न स्थापयति।

XXII इत्यत्रेश्वरस्य यादृशी कृपा तादृशं भयानकत्वमपि त्वया दृश्यतां; ये पतितास्तान् प्रति तस्य भयानकत्वं दृश्यतां, त्वञ्च यदि तत्कृपाश्रितस्तिष्ठसि तर्हि त्वां प्रति कृपा द्रक्षयते; नो चेत् त्वमपि तद्वत् छिन्नो भविष्यसि।

XXIII अपरञ्च ते यद्यप्रत्यये न तिष्ठन्ति तर्हि पुनरपि रोपयिष्यन्ते यस्मात् तान् पुनरपि रोपयितुम् इश्वरस्य शक्तिरास्ते।

XXIV वन्यजितवृक्षस्य शाखा सन् त्वं यदि ततश्छिन्नो रीतिव्यत्ययेनोत्तमजितवृक्षे रोपितोऽभवस्तर्हि तस्य वृक्षस्य स्वीया याः शाखास्ताः किं पुनः स्ववृक्षे संलगितुं न शक्नुवन्ति?

XXV हे भ्रातरो युष्माकम् आत्माभिमानो यन्न जायते तदर्थं ममेदृशी वाञ्छा भवति यूयं एतन्निगूढतत्त्वम् अजानन्तो यन्न तिष्ठथ; वस्तुतो यावत्कालं सम्पूर्णरूपेण भिन्नदेशिनां संग्रहो न भविष्यति तावत्कालम् अंशत्वेन इस्रायेलीयलोकानाम् अन्धता स्थास्यति;

XXVI पश्चात् ते सर्व्वे परित्रास्यन्ते; एतादृशं
लिखितमप्यास्ते, आगमिष्यति सीयोनाद् एको यस्त्राणदायकः।
अधर्म्मं याकुबो वंशात् स तु दूरीकरिष्यति।
XXVII तथा दूरीकरिष्यामि तेषां पापान्यहं यदा। तदा तैरेव
सार्द्धं मे नियमोऽयं भविष्यति।
XXVIII सुसंवादात् ते युष्माकं विपक्षा अभवन्
किन्त्वभिरुचितत्वात् ते पितृलोकानां कृते प्रियपात्राणि
भवन्ति।
XXIX यत ईश्वरस्य दानाद् आह्वानाञ्च पश्चात्तापो न भवति।
XXX अतएव पूर्व्वम् ईश्वरेऽविश्वासिनः सन्तोऽपि यूयं यद्वत्
सम्प्रति तेषाम् अविश्वासकारणाद् ईश्वरस्य कृपापात्राणि
जातास्तद्वद्
XXXI इदानीं तेऽविश्वासिनः सन्ति किन्तु युष्माभि
र्लब्धकृपाकारणात् तैरपि कृपा लप्स्यते।
XXXII ईश्वरः सर्व्वान् प्रति कृपां प्रकाशयितुं सर्व्वान्
अविश्वासित्वेन गणयति।
XXXIII अहो ईश्वरस्य ज्ञानबुद्धिरूपयो र्धनयोः कीदृक्
प्राचुर्य्यं। तस्य राजशासनस्य तत्त्वं कीदृग् अप्राप्यं। तस्य
मार्गाश्च कीदृग् अनुपलक्षयाः।
XXXIV परमेश्वरस्य सङ्कल्पं को ज्ञातवान्? तस्य मन्त्री वा
कोऽभवत्?
XXXV को वा तस्योपकारी भृत्वा तत्कृते तेन प्रत्युपकर्त्तव्यः?
XXXVI यतो वस्तुमात्रमेव तस्मात् तेन तस्मै चाभवत् तदीयो
महिमा सर्व्वदा प्रकाशितो भवतु। इति।

XII

I हे भ्रातर ईश्वरस्य कृपयाहं युष्मान् विनये यूयं स्वं स्वं शरीरं
सजीवं पवित्रं ग्राह्यं बलिम् ईश्वरमुद्दिश्य समुत्सृजत, एषा
सेवा युष्माकं योग्या।

II अपरं यूयं सांसारिका इव माचरत, किन्तु स्वं स्वं स्वभावं
परावर्त्य नूतनाचारिणो भवत, तत ईश्वरस्य निदेशः कीदृग् उत्तमो
ग्रहणीयः सम्पूर्णश्चेति युष्माभिरनुभाविष्यते।
III कश्चिदपि जनो योग्यत्वादधिकं स्वं न मन्यतां किन्तु ईश्वरो
यस्मै प्रत्ययस्य यत्परिमाणम् अददात् स तदनुसारतो योग्यरूपं
स्वं मनुताम्, ईश्वराद् अनुग्रहं प्राप्तः सन् युष्माकम् एकैकं
जनम् इत्याज्ञापयामि।
IV यतो यद्वदस्माकम् एकस्मिन् शरीरे बहून्यङ्गानि सन्ति
किन्तु सर्व्वेषामङ्गानां कार्य्यं समानं नहि;
V तद्वदस्माकं बहुत्वेऽपि सर्व्वे वयं ख्रीष्टे एकशरीराः परस्परम्
अङ्गप्रत्यङ्गत्वेन भवामः।
VI अस्माद् ईश्वरानुग्रहेण विशेषं विशेषं दानम् अस्मासु
प्राप्तेषु सत्सु कोपि यदि भविष्यद्वाक्यं वदति तर्हि प्रत्ययस्य
परिमाणानुसारतः स तद् वदतु;
VII यद्वा यदि कश्चित् सेवनकारी भवति तर्हि स तत्सेवनं करोतु;
अथवा यदि कश्चिद् अध्यापयिता भवति तर्हि सोऽध्यापयतु;
VIII तथा य उपदेष्टा भवति स उपदिशतु यश्च दाता स
सरलतया ददातु यस्त्वधिपतिः स यत्नेनाधिपतित्वं करोतु यश्च
दयालुः स हृष्टमनसा दयताम्।
IX अपरञ्च युष्माकं प्रेम कापटयवर्जितं भवतु यद् अभद्रं तद्
ऋतीयध्वं यच्च भद्रं तस्मिन् अनुरज्यध्वम्।
X अपरं भ्रातृत्वप्रेम्ना परस्परं प्रीयध्वं समादराद्
एकोऽपरजनं श्रेष्ठं जानीध्वम्।
XI तथा कार्य्ये निरालस्या मनसि च सोद्योगाः सन्तः प्रभुं
सेवध्वम्।
XII अपरं प्रत्याशायाम् आनन्दिता दुःखसमये च धैर्य्ययुक्ता
भवत; प्रार्थनायां सततं प्रवर्त्तध्वं।
XIII पवित्राणां दीनतां दूरीकुरुध्वम् अतिथिसेवायाम्
अनुरज्यध्वम्।

XIV ये जना युष्मान् ताडयन्ति तान् आशिषं वदत शापम्
अदत्त्वा दद्ध्वमाशिषम्।
XV ये जना आनन्दन्ति तैः सार्द्धम् आनन्दत ये च रुदन्ति तैः
सह रुदित।
XVI अपरञ्च युष्माकं मनसां परस्परम् एकोभावो भवतु; अपरम्
उच्चपदम् अनाकाङ्क्षय नीचलोकैः सहापि मार्दवम् आचरत;
स्वान् ज्ञानिनो न मन्यध्वं।
XVII परस्माद् अपकारं प्राप्यापि परं नापकुरुत। सर्व्वेषां
दृष्टितो यत् कर्म्मोत्तमं तदेव कुरुत।
XVIII यदि भवितुं शक्यते तर्हि यथाशक्ति सर्व्वलोकैः सह
निर्व्विरोधेन कालं यापयत।
XIX हे प्रियबन्धवः, कस्मैचिद् अपकारस्य समुचितं दण्डं स्वयं
न दद्ध्वं, किन्त्वीश्वरीयक्रोधाय स्थानं दत्त यतो लिखितमास्ते
परमेश्वरः कथयति, दानं फलस्य मत्कर्म्म सूचितं प्रददाम्यहं।
XX इतिकारणाद् रिपु र्यदि क्षुधार्त्तस्ते तर्हि तं त्वं प्रभोजय।
तथा यदि तृषार्त्तः स्यात् तर्हि तं परिपायय। तेन त्वं मस्तके तस्य
ज्वलदग्निं निधास्यसि।
XXI कुक्रियया पराजिता न सन्त उत्तमक्रियया कुक्रियां
पराजयत।

XIII

I युष्माकम् एकैकजनः शासनपदस्य निघ्नो भवतु यतो यानि
शासनपदानि सन्ति तानि सर्व्वाणीश्वरेण स्थापितानि; ईश्वरं
विना पदस्थापनं न भवति।
II इति हेतोः शासनपदस्य यत् प्रातिकूल्यं तद्
ईश्वरीयनिरूपणस्य प्रातिकूल्यमेव; अपरं ये प्रातिकूल्यम्
आचरन्ति ते स्वेषां समुचितं दण्डं स्वयमेव घटयन्ते।
III शास्ता सदाचारिणां भयप्रदो नहि दुराचारिणामेव भयप्रदो
भवति; त्वं किं तस्मान् निर्भयो भवितुम् इच्छसि? तर्हि
सत्कर्म्माचर, तस्माद् यशो लप्स्यसे,

IV यतस्तव सदाचरणाय स ईश्वरस्य भृत्योऽस्ति। किन्तु
यदि कुकर्म्माचरसि तर्हि त्वं शङ्कस्व यतः स निरर्थकं खड्गं
न धारयति; कुकर्म्माचारिणं समुचितं दण्डयितुम् स ईश्वरस्य
दण्डदभृत्य एव।

V अतएव केवलदण्डभयान्नहि किन्तु सदसद्बोधादपि तस्य
वश्येन भवितव्यं।

VI एतस्माद् युष्माकं राजकरदानमप्युचितं यस्माद् ये करं
गृह्लन्ति त ईश्वरस्य किङ्करा भूत्वा सततम् एतस्मिन् कर्म्मणि
निविष्टास्तिष्ठन्ति।

VII अस्मात् करग्राहिणे करं दत्त, तथा शुल्कग्राहिणे शुल्कं
दत्त, अपरं यस्माद् भेतव्यं तस्माद् बिभीत, यश्च समादरणीयस्तं
समादि्रयध्वम्; इत्थं यस्य यत् प्राप्यं तत् तस्मै दत्त।

VIII युष्माकं परस्परं प्रेम विना ऽन्यत् किमपि देयम् ऋणं न
भवतु, यतो यः परस्मिन् प्रेम करोति तेन व्यवस्था सिध्यति।

IX वस्तुतः परदारान् मा गच्छ, नरहत्यां मा कार्षीः, चैर्य्यं
मा कार्षीः, मिथ्यासाक्षयं मा देहि, लोभं मा कार्षीः, एताः
सर्व्वा आज्ञा एताभ्यो भिन्ना या काचिद् आज्ञास्ति सापि
स्वसमीपवासिनि स्ववत् प्रेम कुर्व्वित्यनेन वचनेन वेदिता।

X यतः प्रेम समीपवासिनोऽशुभं न जनयति तस्मात् प्रेम्ना
सर्व्वा व्यवस्था पाल्यते।

XI प्रत्ययीभवनकालेऽस्माकं परित्राणस्य सामीप्याद् इदानीं
तस्य सामीप्यम् अव्यवहितं; अतः समयं विविच्यास्माभिः
साम्प्रतम् अवश्यमेव निद्रातो जागर्त्तव्यं।

XII बहुतरा यामिनी गता प्रभातं सन्निधिं प्राप्तं तस्मात्
तामसीयाः क्रियाः परित्यज्यास्माभि र्वासरीया सज्जा
परिधातव्या।

XIII अतो हेतो र्वयं दिवा विहितं सदाचरणम् आचरिष्यामः।
रङ्गरसो मत्तत्वं लम्पटत्वं कामुकत्वं विवाद ईर्ष्या चैतानि
परित्यक्षयामः।

XIV यूयं प्रभुयीशुख्रीष्टरूपं परिच्छदं परिधद्ध्वं सुखाभिलाषपूरणाय शारीरिकाचरणं माचरत।

XIV

I यो जनोऽदृढविश्वासस्तं युष्माकं सङ्गिनं कुरुत किन्तु सन्देहविचारार्थं नहि।

II यतो निषिद्धं किमपि खाद्यद्रव्यं नास्ति, कस्यचिज्जनस्य प्रत्यय एतादृशो विद्यते किन्त्वदृढविश्वासः कश्चिदपरो जनः केवलं शाकं भुङ्क्तं।

III तर्हि यो जनः साधारणं द्रव्यं भुङ्क्ते स विशेषद्रव्यभोक्तारं नावजानीयात् तथा विशेषद्रव्यभोक्तापि साधारणद्रव्यभोक्तारं दोषिणं न कुर्य्यात्, यस्माद् ईश्वरस्तम् अगृह्लात्।

IV हे परदासस्य दूषयितस्त्वं कः? निजप्रभोः समीपे तेन पदस्थेन पदच्युतेन वा भवितव्यं स च पदस्थ एव भविष्यति यत ईश्वरस्तं पदस्थं कर्त्तुं शक्नोति।

V अपरञ्च कश्चिज्जनो दिनाद् दिनं विशेषं मन्यते कश्चित्तु सर्व्वाणि दिनानि समानानि मन्यते, एकैको जनः स्वीयमनसि विविच्य निश्चिनोतु।

VI यो जनः किञ्चन दिनं विशेषं मन्यते स प्रभुभक्त्या तन् मन्यते, यश्च जनः किमपि दिनं विशेषं न मन्यते सोऽपि प्रभुभक्त्या तन्न मन्यते; अपरञ्च यः सर्व्वाणि भक्षयद्रव्याणि भुङ्क्ते स प्रभुभक्तया तानि भुङ्क्ते यतः स ईश्वरं धन्यं वक्ति, यश्च न भुङ्क्ते सोऽपि प्रभुभक्त्यैव न भुञ्जान ईश्वरं धन्यं ब्रूते।

VII अपरम् अस्माकं कश्चित् निजनिमित्तं प्राणान् धारयति निजनिमित्तं म्रियते वा तन्न;

VIII किन्तु यदि वयं प्राणान् धारयामस्तर्हि प्रभुनिमित्तं
धारयामः, यदि च प्राणान् त्यजामस्तर्ह्यपि प्रभुनिमित्तं
त्यजामः, अतएव जीवने मरणे वा वयं प्रभोरेवास्महे।
IX यतो जीवन्तो मृताश्चेत्युभयेषां लोकानां प्रभुत्वप्राप्त्यर्थं
ख्रीष्टो मृत उत्थितः पुनर्जीवितश्च।
X किन्तु त्वं निजं भ्रातरं कुतो दूषयसि? तथा त्वं निजं भ्रातरं
कुतस्तुच्छं जानासि? ख्रीष्टस्य विचारसिंहासनस्य सम्मुखे
सर्व्वैरस्माभिरुपस्थातव्यं;
XI यादृशं लिखितम् आस्ते, परेशः शपथं कुर्व्वन् वाक्यमेतत्
पुरावदत्। सर्व्वो जनः समीपे मे जानुपातं करिष्यति। जिह्वैकैका
तथेशस्य निघ्नत्वं स्वीकरिष्यति।
XII अतएव ईश्वरसमीपेऽस्माकम् एकैकजनेन निजा कथा
कथयितव्या।
XIII इत्थं सति वयम् अद्यारभ्य परस्परं न दूषयन्तः स्वभ्रातु
र्विघ्नो व्याघातो वा यन्न जायेत तादृशीमीहां कुर्म्महे।
XIV किमपि वस्तु स्वभावतो नाशुचि भवतीत्यहं जाने तथा
प्रभुना यीशुख्रीष्टेनापि निश्चितं जाने, किन्तु यो जनो यद्
द्रव्यम् अपवित्रं जानीते तस्य कृते तद् अपवित्रम् आस्ते।
XV अतएव तव भक्षयद्रव्येण तव भ्राता शोकान्वितो भवति
तर्हि त्वं भ्रातरं प्रति प्रेम्ना नाचरसि। ख्रीष्टो यस्य कृते
स्वप्राणान् व्ययितवान् त्वं निजेन भक्षयद्रव्येण तं न नाशय।
XVI अपरं युष्माकम् उत्तमं कर्म्म निन्दितं न भवतु।
XVII भक्षयं पेयञ्चेश्वरराज्यस्य सारो नहि, किन्तु पुण्यं
शान्तिश्च पवित्रेणात्मना जात आनन्दश्च।
XVIII एतै र्यो जनः ख्रीष्टं सेवते, स एवेश्वरस्य तुष्टिकरो
मनुष्यैश्च सुख्यातः।
XIX अतएव येनास्माकं सर्व्वेषां परस्परम् ऐक्यं निष्ठा च जायते
तदेवास्माभि र्यतितव्यं।

XX भक्षयार्थम् ईश्वरस्य कर्म्मणो हानिं मा जनयत; सर्व्वं वस्तु
पवित्रमिति सत्यं तथापि यो जनो यद् भुक्त्वा विघ्नं लभते तदर्थं
तद् भद्रं नहि।
XXI तव मांसभक्षणसुरापानादिभिः क्रियाभि र्यदि तव
भ्रातुः पादस्खलनं विघ्नो वा चाञ्चल्यं वा जायते तर्हि
तद्भोजनपानयोस्त्यागो भद्रः।
XXII यदि तव प्रत्ययस्तिष्ठति तर्हीश्वरस्य गोचरे स्वान्तरे तं
गोपय; यो जनः स्वमतेन स्वं दोषिणं न करोति स एव धन्यः।
XXIII किन्तु यः कश्चित् संशय्य भुङ्क्तेऽर्थात् न प्रतीत्य
भुङ्क्ते, स एवावश्यं दण्डार्हो भविष्यति, यतो यत् प्रत्ययजं नहि
तदेव पापमयं भवति।

XV

I बलवद्भिरस्माभि र्दुर्ब्बलानां दौर्ब्बल्यं सोढव्यं न च स्वेषाम्
इष्टाचार आचरितव्यः।
II अस्माकम् एकैको जनः स्वसमीपवासिनो हितार्थं निष्ठार्थञ्च
तस्यैवेष्टाचारम् आचरतु।
III यतः ख्रीष्टोऽपि निजेष्टाचारं नाचरितवान्, यथा लिखितम्
आस्ते, त्वन्निन्दकगणस्यैव निन्दाभि र्निन्दितोऽस्म्यहं।
IV अपरञ्च वयं यत् सहिष्णुतासान्त्वनयो र्जनकेन
शास्त्रेण प्रत्याशां लभेमहि तन्निमित्तं पूर्व्वकाले लिखितानि
सर्व्ववचनान्यस्माकम् उपदेशार्थमेव लिलिखिरे।
V सहिष्णुतासान्त्वनयोराकरो य ईश्वरः स एवं करोतु यत्
प्रभु र्यीशुख्रीष्ट इव युष्माकम् एकजनोऽन्यजनेन सार्द्धं मनस
ऐक्यम् आचरेत्;
VI यूयञ्च सर्व्व एकचित्ता भूत्वा मुखैकेनेवास्मत्प्रभुयीशुख्रीष्टस्य
पितुरीश्वरस्य गुणान् कीर्त्तयेत।
VII अपरम् ईश्वरस्य महिम्नः प्रकाशार्थं ख्रीष्टो यथा युष्मान्
प्रत्यगृह्लात् तथा युष्माकमप्येको जनोऽन्यजनं प्रतिगृह्लातु।

VIII यथा लिखितम् आस्ते, अतोऽहं सम्मुखे तिष्ठन्
भिन्नदेशनिवासिनां। स्तुवंस्त्वां परिगास्यामि तव नाम्नि
परेश्वर।।
IX तस्य दयालुत्वाच्च भिन्नजातीया यद् ईश्वरस्य गुणान्
कीर्त्तयेयुस्तदर्थं यीशुः ख्रीष्टस्त्वक्छेदनियमस्य निघ्नोऽभवद्
इत्यहं वदामि। यथा लिखितम् आस्ते, अतोऽहं सम्मुखे
तिष्ठन् भिन्नदेशनिवासिनां। स्तुवंस्त्वां परिगास्यामि तव नाम्नि
परेश्वर॥
X अपरमपि लिखितम् आस्ते, हे अन्यजातयो यूयं समं नन्दत
तज्जनैः।
XI पुनश्च लिखितम् आस्ते, हे सर्व्वदेशिनो यूयं धन्यं ब्रूत
परेश्वरं। हे तदीयनरा यूयं कुरुध्वं तत्प्रशंसनं॥
XII अपर यीशायियोऽपि लिलेख, यीशयस्य तु यत् मूलं तत्
प्रकाशिष्यते तदा। सर्व्वजातीयनृणाञ्च शासकः समुदेष्यति।
तत्रान्यदेशिलोकैश्च प्रत्याशा प्रकरिष्यते॥
XIII अतएव यूयं पवित्रस्यात्मनः प्रभावाद् यत् सम्पूर्णां
प्रत्याशां लप्स्यध्वे तदर्थं तत्प्रत्याशाजनक ईश्वरः प्रत्ययेन
युष्मान् शान्त्यानन्दाभ्यां सम्पूर्णान् करोतु।
XIV हे भ्रातरो यूयं सद्भावयुक्ताः सर्व्वप्रकारेण ज्ञानेन च
सम्पूर्णाः परस्परोपदेशे च तत्परा इत्यहं निश्चितं जानामि,
XV तथाप्यहं यत् प्रगल्भतरो भवन् युष्मान् प्रबोधयामि
तस्यैकं कारणमिदं।
XVI भिन्नजातीयाः पवित्रेणात्मना पावितनैवेद्यरूपा भूत्वा
यद् ग्राह्या भवेयुस्तन्निमित्तमहम् ईश्वरस्य सुसंवादं प्रचारयितुं
भिन्नजातीयानां मध्ये यीशुख्रीष्टस्य सेवकत्वं दानं ईश्वरात्
लब्धवानस्मि।
XVII ईश्वरं प्रति यीशुख्रीष्टेन मम श्लाघाकरणस्य कारणम्
आस्ते।

XVIII भिन्नदेशिन आज्ञाग्राहिणः कर्त्तुं ख्रीष्टो वाक्येन
क्रियया च, आश्चर्य्यलक्षणैश्चित्रक्रियाभिः पवित्रस्यात्मनः
प्रभावेन च यानि कर्म्माणि मया साधितवान्,
XIX केवलं तान्येव विनान्यस्य कस्यचित् कर्म्मणो वर्णनां कर्त्तुं
प्रगल्भो न भवामि। तस्मात् आ यिरूशालम इल्लूरिकं यावत्
सर्व्वत्र ख्रीष्टस्य सुसंवादं प्राचारयं।
XX अन्येन निचितायां भित्तावहं यन्न निचिनोमि तन्निमित्तं
यत्र यत्र स्थाने ख्रीष्टस्य नाम कदापि केनापि न ज्ञापितं तत्र
तत्र सुसंवादं प्रचारयितुम् अहं यते।
XXI यादृशं लिखितम् आस्ते, यै र्वार्त्ता तस्य न प्राप्ता दर्शनं
तैस्तु लप्स्यते। यैश्च नैव श्रुतं किञ्चित् बोद्धुं शक्षयन्ति ते
जनाः॥
XXII तस्माद् युष्मत्समीपगमनाद् अहं मुहुर्मुहु र्निवारितोऽभवं।
XXIII किन्त्विदानीम् अत्र प्रदेशेषु मया न गतं स्थानं
किमपि नावशिष्यते युष्मत्समीपं गन्तुं बहुवत्सरानारभ्य
मामकीनाकाङ्क्षा च विद्यत इति हेतोः
XXIV स्पानियादेशगमनकालेऽहं युष्मन्मध्येन गच्छन्
युष्मान् आलोकिष्ये, ततः परं युष्मत्सम्भाषणेन तृप्तिं परिलभ्य
तद्देशगमनार्थं युष्माभि र्विसर्जयिष्ये, ईदृशी मदीया प्रत्याशा
विद्यते।
XXV किन्तु साम्प्रतं पवित्रलोकानां सेवनाय यिरूशालम्नगरं
व्रजामि।
XXVI यतो यिरूशालमस्थपवित्रलोकानां मध्ये ये
दरिद्रा अर्थविश्राणनेन तानुपकर्त्तुं माकिदनियादेशीया
आखायादेशीयाश्च लोका ऐच्छन्।
XXVII एषा तेषां सदिच्छा यतस्ते तेषाम् ऋणिनः सन्ति यतो
हेतो र्भिन्नजातीया येषां परमार्थस्यांशिनो जाता ऐहिकविषये
तेषामुपकारस्तैः कर्त्तव्यः।

XXVIII अतो मया तत् कर्म्म साधयित्वा तस्मिन् फले तेभ्यः
समर्पिते युष्मन्मध्येन स्पानियादेशो गमिष्यते।
XXIX युष्मत्समीपे ममागमनसमये ख्रीष्टस्य सुसंवादस्य
पूर्णवरेण सम्बलितः सन् अहम् आगमिष्यामि इति मया ज्ञायते।
XXX हे भ्रातृगण प्रभो र्यीशुख्रीष्टस्य नाम्ना
पवित्रस्यात्मानः प्रेम्ना च विनयेऽहं
XXXI यिहूदादेशस्थानाम् अविश्वासिलोकानां करेभ्यो यदहं
रक्षां लभेय मदीयैतेन सेवनकर्म्मणा च यद् यिरूशालमस्थाः
पवित्रलोकास्तुष्येयुः,
XXXII तदर्थं यूयं मत्कृत ईश्वराय प्रार्थयमाणा यतध्वं तेनाहम्
ईश्वरेच्छया सानन्दं युष्मत्समीपं गत्वा युष्माभिः सहितः
प्राणान् आप्यायितुं पारयिष्यामि।
XXXIII शान्तिदायक ईश्वरो युष्माकं सर्व्वेषां सङ्गी भूयात्।
इति।

XVI

I किंक्रीयानगरीयधर्म्मसमाजस्य परिचारिका या
फैबीनामिकास्माकं धर्म्मभगिनी तस्याः कृतेऽहं युष्मान्
निवेदयामि,
II यूयं तां प्रभुमाश्रितां विज्ञाय तस्या आतिथ्यं
पवित्रलोकार्हं कुरुध्वं, युष्मत्तस्तस्या य उपकारो भवितुं शक्नोति
तं कुरुध्वं, यस्मात् तया बहूनां मम चोपकारः कृतः।
III अपरञ्च ख्रीष्टस्य यीशोः कर्म्मणि मम सहकारिणौ
मम प्राणरक्षार्थञ्च स्वप्राणान् पणीकृतवन्तौ यौ
प्रिस्किल्लाक्किलौ तौ मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।
IV ताभ्याम् उपकाराप्तिः केवलं मया स्वीकर्त्तव्येति नहि
भिन्नदेशीयैः सर्व्वधर्म्मसमाजैरपि।
V अपरञ्च तयो र्गृहे स्थितान् धर्म्मसमाजलोकान् मम
नमस्कारं ज्ञापयध्वं। तद्वत् आशियादेशे ख्रीष्टस्य पक्षे

प्रथमजातफलस्वरूपो य इपेनितनामा मम प्रियबन्धुस्तमपि मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

VI अपरं बहुश्रमेणास्मान् असेवत या मरियम् तामपि नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

VII अपरञ्च प्रेरितेषु ख्यातकीर्त्ती मदग्रे ख्रीष्टाश्रितौ मम स्वजातीयौ सहबन्दिनौ च यावान्द्रनीकयूनियौ तौ मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

VIII तथा प्रभौ मत्प्रियतमम् आम्प्लियमपि मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

IX अपरं ख्रीष्टसेवायां मम सहकारिणम् ऊर्ब्बाणं मम प्रियतमं स्ताखुञ्च मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

X अपरं ख्रीष्टेन परीक्षितम् आपिल्लिं मम नमस्कारं वदत, आरिष्टबूलस्य परिजनांश्च मम नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

XI अपरं मम ज्ञातिं हेरोदियोनं मम नमस्कारं वदत, तथा नार्किसस्य परिवाराणां मध्ये ये प्रभुमाश्रितास्तान् मम नमस्कारं वदत।

XII अपरं प्रभोः सेवायां परिश्रमकारिण्यौ त्रुफेनात्रुफोषे मम नमस्कारं वदत, तथा प्रभोः सेवायाम् अत्यन्तं परिश्रमकारिणी या प्रिया पर्षिस्तां नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

XIII अपरं प्रभोरभिरुचितं रूफं मम धर्म्ममाता या तस्य माता तामपि नमस्कारं वदत।

XIV अपरम् असुंकृतं फ्लिगोनं हर्म्मं पात्रबं हर्म्मिम् एतेषां सङ्गिभ्रातृगणञ्च नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

XV अपरं फिललगो यूलिया नीरियस्तस्य भगिन्यलुम्पा चैतान् एतैः सार्द्धं यावन्तः पवित्रलोका आसते तानपि नमस्कारं ज्ञापयध्वं।

XVI यूयं परस्परं पवित्रचुम्बनेन नमस्कुरुध्वं। ख्रीष्टस्य धर्म्मसमाजगणो युष्मान् नमस्कुरुते।

XVII हे भ्रातरो युष्मान् विनयेऽहं युष्माभि र्या शिक्षा
लब्धा ताम् अतिक्रम्य ये विच्छेदान् विघ्नांश्च कुर्व्वन्ति तान्
निश्चिनुत तेषां सङ्गं वर्जयत च।
XVIII यतस्तादृशा लोका अस्माकं प्रभो र्यीशुख्रीष्टस्य
दासा इति नहि किन्तु स्वोदरस्यैव दासाः; अपरं प्रणयवचनै
र्मधुरवाक्यैश्च सरललोकानां मनांसि मोहयन्ति।
XIX युष्माकम् आज्ञाग्राहित्वं सर्व्वत्र सर्व्वै र्ज्ञातं ततोऽहं
युष्मासु सानन्दोऽभवं तथापि यूयं यत् सत्ज्ञानेन ज्ञानिनः कुज्ञाने
चातत्परा भवेतेति ममाभिलाषः।
XX अधिकन्तु शान्तिदायक ईश्वरः शैतानम् अविलम्बं युष्माकं
पदानाम् अधो मर्द्दिष्यति। अस्माकं प्रभु र्यीशुख्रीष्टो युष्मासु
प्रसादं क्रियात्। इति।
XXI मम सहकारी तीमथियो मम ज्ञातयो लूकियो यासोन्
सोसिपात्रश्चेमे युष्मान् नमस्कुर्व्वन्ते।
XXII अपरम् एतत्पत्रलेखकस्तर्त्तियनामाहमपि प्रभो र्नाम्ना
युष्मान् नमस्करोमि।
XXIII तथा कृत्स्नधर्म्मसमाजस्य मम चातिथ्यकारी गायो
युष्मान् नमस्करोति। अपरम् एतन्नगरस्य धनरक्षक इरास्तः
क्कार्त्तनामकश्चैको भ्राता तावपि युष्मान् नमस्कुरुतः।
XXIV अस्माकं प्रभु र्यीशुख्रीष्टा युष्मासु सर्व्वेषु प्रसादं
क्रियात्। इति।
XXV पूर्व्वकालिकयुगेषु प्रच्छन्ना या मन्त्रणाधुना
प्रकाशिता भूत्वा भविष्यद्वादिलिखितग्रन्थगणस्य प्रमाणाद्
विश्वासेन ग्रहणार्थं सदातनस्येश्वरस्याज्ञया सर्व्वदेशीयलोकान्
ज्ञाप्यते,
XXVI तस्या मन्त्रणाया ज्ञानं लब्ध्वा मया यः सुसंवादो
यीशुख्रीष्टमधि प्रचार्य्यते, तदनुसाराद् युष्मान् धर्म्मे सुस्थिरान्
कर्त्तुं समर्थो योऽद्वितीयः

XXVII सर्व्वज्ञ ईश्वरस्तस्य धन्यवादो यीशुख्रीष्टेन सन्ततं
भूयात्। इति।

Sanskrit Bible (NT) in Devanagari Script (सत्यवेदः।)

New Testament in Sanskrit Language; printed in Devanagari Script

copyright © 2018 SanskritBible.in

Language: Sanskrit

Contributor: SanskritBible.in

Thank you for your interest in Sanskrit Bible.
Sanskrit Bible (NT) is freely available in 22 different scripts of your choice. This edition is in Devanagari script and is based on the Sanskrit translation of the Holy Bible published by Calcutta Baptist Missionaries in 1851. Please visit SanskritBible.in to learn more about Sanskrit Bible and to download various free Christian literature.
This translation is made available to you under the terms of the Creative Commons Attribution Share-Alike license 4.0.
You have permission to share and redistribute this Bible translation in any format and to make reasonable revisions and adaptations of this translation, provided that:

- You include the above copyright and source information.
- If you make any changes to the text, you must indicate that you did so in a way that makes it clear that the original licensor is not necessarily endorsing your changes.
- If you redistribute this text, you must distribute your contributions under the same license as the original.

Pictures included with Scriptures and other documents on this site are licensed just for use with those Scriptures and documents. For other uses, please contact the respective copyright owners.
Note that in addition to the rules above, revising and adapting God's Word involves a great responsibility to be true to God's Word. See Revelation 22:18-19.

2020-01-01

PDF generated using Haiola and XeLaTeX on 22 Feb 2024 from source files dated 29 Jan 2022
b86351f0-254a-576d-aa84-ea19df4455cb